

29 januari:Ilja:

Na weer een overheerlijk ontbijt (we krijgen elke dag wel iets anders te eten) zouden we gaan praten met Padre Javier om te kijken wat we voor hem kunnen doen. Helaas blijkt de Padre die ochtend andere afspraken te hebben en kunnen we pas 's middags terecht. Dan gaan we maar een beetje Spaans leren. Om half 1 kunnen we terecht bij de kathedraal en Papi loopt met ons mee. We komen aan en proberen de padre duidelijk te maken dat we graag iets voor hem willen doen, schilderen of iets anders. We krijgen van hem geen duidelijk antwoord over wat we kunnen doen, behalve schilderwerk eventueel buiten. Maar dat is geen doen in het regenseizoen. Nu is er geld ingezameld en wij willen dat geld en natuurlijk dat van onszelf een goede bestemming geven. Na wat heen en weer gepraat komen we erachter dat het mogelijk is om een aantal kinderen te adopteren door jaarlijks een bedrag te storten waarmee de kinderen eten en les krijgen. We besluiten 4 kinderen te adopteren en zo hebben we ineens een gezin en krijgen mensen ook gelijk dat we deze reis niet met z'n tweeën terugkomen (figuurlijk bedoeld dan he!!). Zaterdag gaan we met padre op stap naar het platteland en maandag gaan we naar de school en eetzaal om kennis te maken met de kinderen. Zoals we nu begrijpen zijn we dus peetvader en moeder van 4 kinderen. We zijn natuurlijk erg nieuwsgierig. Wat we wel jammer vinden is dat we niet aan de slag kunnen om ons nuttig te maken op een andere manier. Nu hebben we 2 weken ongeveer om door te brengen in Ayacucho en zijn eigenlijk een beetje bang om ons te gaan vervelen of onze familie teveel in de weg te gaan zitten. Nou we zien morgen wel hoe het loopt, geen zorgen voor morgen!!! 's Middags hebben we gesproken met Rudi en zijn vriendin Ibis over hun yoghurtproject en ook als proefkonijn gefunctioneerd door een oordeel te geven over de smaak. Omdat Rudi ons nu niet kan helpen met schilderen willen we kijken of we hem ook een beetje kunnen helpen met hun productie van biologische vruchtenyoghurt. Daarna gingen we met Rosa en haar man naar de mirador, een uitzichtpunt waar we over heel ayacucho konden kijken. Lekker een biertje gedronken met z'n vieren en zelfs een weense wals gedanst in een danszaal terwijl er een bruiloft aan de gang was. Rosa is een excelente kokkin en onze magen worden hier meer dan goed gevuld. Het is soms genant om nee te moeten zeggen. Elke middag wordt er warm gegeten met soep en een warme maaltijd en elke avond een lichtere maaltijd met brood of rijst met ei of iets anders. Ze probeert veel lokale gerechten te maken zodat wij echte Ayacuchanen worden. Zo hebben we soep met een materie van stierenpoten gegeten, een soort collageen, schijnt goed te zijn voor je gewrichten. Het spul was erg drillerig en er werd erg hilarisch gedaan over het eten van de soep. Ik heb het nog opgegeten maar Remco kreeg het niet weg. Gelukkig bleek ook dochter Rosa het niet lekker te vinden, dus hoefde Remco zich niet te generen. Na het eten vertelden we over onze dansachtergrond en konden we meteen aan de slag. Er moest dansles gegeven worden. Moeder en dochter Rosa waren erg fanatiek, papi iets minder maar na een paar biertjes en aperitiefjes gingen de voetjes los. Na een stief kwartiertje werd er voorzichtig al wat tango gedanst. Maar weense wals is ook wel leuk en misschien wat eenvoudiger. Dus ook maar gelijk weense wals geleerd. Daarna moesten ook wij natuurlijk aan de slag met de lokale cumbia, salsa en merengue. Al met al werd het later en later. Rosita (dochter) ging 's avonds nog naar de diskotheek en vroeg of we meegingen, nou waren we wel al een beetje moe dus zeiden we van nee, misschien volgende week zaterdag! Andrea, de vriendin van Rosita kwam ook nog even langs om haar op te halen en toen moest er natuurlijk nog een kleine demo gegeven worden. Redelijk uitgeput gingen we een uur later naar bed.

30 januari 2011

Remco: vandaag is het zondag, naar de kerk lekker rustig aan doen, je kent het wel zo'n dag dat je lekker kan uitrusten. Nee, vandaag is het wel zondag maar geen rust dag, we gaan Quinua. Een klein dorpje verderop (40 minuten met de auto) met uitzonderlijke eigenschappen. Er werd veel over gisteravond gesproken, de tango lessen en de gezelligheid. Ook in de auto wordt er weer aan een stuk doorgepraat en naar muziek geluisterd. Gezelligheid kent geen tijd dus die 40 minuten zijn zo om, ook de landschappen zijn weer prachtig. Quinua is een heel klein dorpje, met een heel klein kerkje, de huisjes zijn klein en (voor ons) ook de mensen. Op de daken van de huizen staan kleine kerkjes, gemaakt van keramiek. Wat een romantisch dorpje is het zeg, zo rijden we erdoorheen en stoppen af en toe bij de winkeltjes die deze keramische kerken en andere dingen maken. Het zijn eigenlijk gewone huizen met in de tuin het aardewerk. Wij willen best zo'n leuk kerkje kopen, maar Rosa gebaart ons, even wachten nog met een knipoog. Deze is ook leuk en deze, wat een assortiment, naarmate de dag vorderde werd alles mooier en mooier. Helaas regent het vandaag, niet hard maar wel nat. Zo komen we aan op de markt waar etenswaren worden verkocht, het echte werk, tussen de lokalen! Er word afgewassen in emmers, de pannen zijn vies en de tafels zullen niet aan de maatstaven zijn van Rob de geus (smaak politie). Rosa heeft een vaste plek op de markt, zo gaan wij zitten aan een houten tafel met een mooi geel tafelkleed (boeien). Zo zitten wij aan tafel en Lusio (de man van Rosa) heeft de auto weggezet en komt iets later. Zitten wij aan tafel te zwaaien naar Lusio en roepen pappie hierzo. Nu hebben wij al lang lol om het woord Pappie, zeker Rosa en de kinderen. Al lachend, loopt hij naar onze houten tafel met het gele tafelkleed. Willen jullie Guie, ziet er wel lekker uit, dus graag doe maar. Wij weten wat het is en je moet het zeker een keer hebben geprobeerd. Zo komt de Guie op een bord gepresenteerd, met rijst, en mais. Wij smullen van deze typische Ayacucho eten, nou wat is het nu? Voor ons is het een huisdier en geen vogel, geen rat of muis, het is eencavia. Wat hebben wij zitten smullen van deze cavia, het smaakt naar kip maar dan veel malser en wat vetter. Daarna nog soep, wat inmiddels heer normaal is geworden, bij ieder gerecht hoort soep. Zo lopen we verder op de markt en zien weer deze mooie kerkjes te koop en ander handwerk. Het lijkt wel of het steeds goedkoper word, nu zien we een keramisch kerkje naar onze prijs (Rosa's) nu mogen we kopen geeft ze aan. Zo hebben we een mooi hand gemaakte kerkje voor 26 soles, 8 euro! Nog een muziek instrument erbij en wij zijn helemaal gelukkig. Het is inmiddels tijd geworden voor siësta en vertrekken naar huis om lekker te gaan slapen. Zo staat er gezellige muziek op in de auto en ineens horen we een kort gesnurk, Rosa was in slaap gevallen, ja het is echt siësta tijd. Na het heerlijke eten, gaan we naar de woonkamer om naar een dans wedstrijd te kijken. Dit is weer typisch Peruaans, met een eigen stijl en kleding dansen ze ronde voor ronde. Ook wij moesten dansen, want er zijn nog veel stijlen die wij aan elkaar moeten leren. Het is hier erg gezellig en gemoedelijk, als je zin hebt om te dansen doe je het gewoon. Deze dag was weer onvergetelijk!

31 januari: Ilja: eerst lekker een beetje uitgeslapen tot half negen en natuurlijk weer een heerlijk ontbijtje gekregen. Om 10 uur hebben we metmet Rudi en ibis afgesproken om eens te gaan

Ayacucho deel 2

Geschreven door Remco & Ilja

zondag 06 februari 2011 16:52 - Laatst aangepast woensdag 09 februari 2011 23:55

kijken bij hun laboratorium. Dit laboratorium bleek bij Ibis huis te zijn. Dus wij op pad. Het lab was een ruimte in de tuin waar een kooktoestel, een grote vriezer en wat koelboxen stonden. Daarna moesten wij weer uitgebreid hun producten proeven en vroegen wij naar hun plannen voor de toekomst. Het Spaans gaat inmiddels al heel wat beter zodat zelfs bedrijfsplannetjes voorzichtig besproken kunnen worden. Je ziet ook gelijk dat wij heel Europees denken bij het opzetten van een nieuw bedrijfje, in Peru gaat dat totaal anders. Men denkt per dag en kijkt niet een jaar vooruit. We trachten hen een beetje te helpen door hen wat vooruit te laten kijken en denken. Of dit gelukt is weten we natuurlijk pas over een jaar. Daarna hebben we ook even kennismaking met de moeder van Ibis. Wat is iedereen toch aardig hier! Omdat wij proberen om de tijd goed te besteden in Ayacucho hadden we aan wat mensen gevraagd of er niet een Engels leraar was die ons wat meer Spaans kan bijbrengen. Nu had Ibis hiervan gehoord en vertelde ons dat haar neef dat wel kon. Als we 20 minuten konden wachten konden we even kennismaken. Nou daar hadden we wel oren naar. Zo gezegd zo gedaan. Ondertussen lieten wij aan hen ons huis zien via Google Maps en werd er een beetje gepraat over de verschillen in cultuur. Na onze kennismaking met haar sympathieke neef werden er gelijk spijkers met koppen geslagen en spraken we af om 3 dagen lang 3 uur Spaanse les te nemen. Kosten 20 soles per uur wat neerkomt op € 5 per uur. Helaas kan hij in het weekend niet dus resteren er maar 3 dagen. Wel moeten we natuurlijk even met Rosa overleggen of het bij haar thuis kan of dat we een café oid moeten opzoeken. Gelukkig wilde Rosa zelf dat we de lessen bij haar thuis gingen volgen dus dat probleem was opgelost. Die middag gingen we met Rudi en Ibis basketballen. Nu heb ik geloof ik 20 jaar gelden voor het laatst gebasketbald dus dat wordt vast lachen. We gaan naar het terrein van de universiteit en verassend genoeg blijken daar veel sportvelden te zijn en het barst er van de jongelui. Er wordt gevoetbald, getennisd en gebasketbald. Rudi en Ibis hadden nog een stel vrienden opgetrommeld zodat we 3 tegen 3 konden spelen. Heel fanatiek wordt er eerst wat ingelopen, en gestrekt oh jee..... nou dat wordt wat dan straks. Remco en ik houden ons bij een balletje gooien. Gelukkig bleek de vriendin van Ibis ook geen wereldspeler te zijn en waren we aardig aan elkaar gewaagd. Uiteindelijk wonnen we met 2 punten verschil en waren we aardig bezweet. Vergeet niet dat we nog steeds op hoogte zitten en alle inspanning dus het dubbele aan zuurstof kost. Dus hebben we onze siesta dubbel en dwars verdiend!! We gaan ons inmiddels al aardig op ons gemak voelen bij zowel de familie als in de stad en voelen ons geen toeristen meer.

1 februari 2011: Remco: Vandaag gaan we vieren dat we 4 kinderen hebben, wij hebben de hele familie uitgenodigd om te gaan uit eten. Maar eerst moeten we nog naar de familie op bezoek, haar pleegouders, nichten en vrienden. Rosa's pleegouders bestaat uit een Duitser en een Puruaanse, die zeer reislustig zijn. Wij stappen binnen en iedereen is er al, het ziet er gezellig uit. De woonkamer is er smal en lang, er hangt en staat een hoop antiek. De kamer is misschien 3 meter breed en al snel zitten wij tegenover elkaar. Het Spaans vloeit door de kamer en wij worden door Rosa geïntroduceerd. De 1e 15 minuten gaan over hoe wij hier terecht zijn gekomen, dat we 4 kinderen hebben geadopteerd en dat wij eigenlijk een klooster zouden schilderen. Aandachtig werd er geluisterd en er werden vragen gesteld. Ilja spreekt inmiddels al een aardig woordje Spaans en vult vloeiend Rosa aan. Zo zijn de 1e 15 minuten voor ons, tot nu toe begrijp ik ieder woord. Dan komen de familie verhalen, wie wie is ook dat is nog te volgen, en al snel wordt het een kippenhok. Wij krijgen een rondleiding door het huis, de

Ayacucho deel 2

Geschreven door Remco & Ilja

zondag 06 februari 2011 16:52 - Laatst aangepast woensdag 09 februari 2011 23:55

pleegmoeder heeft als baan restaurateur gehad. In de eetkamer hingen prachtige schilderijen van over de hele wereld. Zij houdt van antiek, vertelde ze en dat kon je duidelijk zien, net als de woonkamer was er veel antiek te zien. Tussendoor kregen we een borrel en nog een borrel. Met een stuk in de kraag kwamen we weer tussen het andere gezelschap. We hebben het over lange mensen, ik ben lang voor hun en de Peruaanse mensen zijn klein. Dus al snel veranderde het gesprek over kleine mannen grote jannen! Zo, zit ook oma van 83 jaar ineens schunnig mee te doen, eerst was ze terughoudend en nu zit ze vooraan om me te praten. Wij hebben nog een opa in de aanbidding van bijna 90 jaar, haar gulp sprong spontaan open. Ilja een beetje aandikken en oma stond erop om op de foto te gaan, zodat wij deze naar opa kunnen sturen (opa, foto komt eraan). Zo maak ik een foto, oma ging er helemaal voor zitten en wat denk je, haar gulp stond open! Gieren die wijven en oma lachte het hardst. Zo is de toon gezet, de rest van de middag is makkelijk, je hoeft geen Spaans te spreken om dit te begrijpen. Wij hebben een reuze gezellige middag gehad en de wij zijn er weer achter dat het overal hetzelfde is. Of je nu in Peru bent tussen de lokalen of dat je in Nederland, het gaat altijd over het zelfde. Wij hebben de familie uitgenodigd voor een hapje eten, ze zijn zo gastvrij geweest en wij wilden iets terug doen. In de woonkamer (bij Rosa) zit een vrouw Angelica, Angelica is de pleegmoeder van Rosita. Ook Angelica hebben wij uitgenodigd, wij lopen met z'n allen naar het restaurant. Het restaurant ziet er mooi uit, waar je als backpacker nooit zou gaan zitten. Ons maakt het niet uit wat het kost, als je weet wat zij allemaal voor ons hebben gedaan! We beginnen met een Pisco sour (alcohol) en Rosa vertelt in geuren en kleuren wat er vanmiddag allemaal is gebeurd. Van deze avond is ook de toon gezet, het gaat dus over oma, de grote jannen en de schunnige gebrabbel. Wij krijgen ons bestelde bbq vlees, salade, patat en wat andere lif flafjes. De 1e fles wijn wordt besteld en wordt verdeeld onder 7 glazen, wel weinig he? Doe nog maar een fles! We zitten nog steeds op hoogte dus alcohol en hoogte is goed als je snel dronken wil worden. Wij zitten in het midden van het restaurant, dus ook in het midden van de belangstelling. Onze geluiden worden harder en het restaurant loopt langzaam leeg. De eigenaar van het restaurant is familie van Angelica en komt er ook gezellig bij, tot dat we het over zijn geld hebben! De serveersters worden er ook bij betrokken, waarschijnlijk zijn ze dit niet gewend, hun gelach verraadde dat dit niet vaak gebeurde. We betalen de rekening en moeten om een nota vragen, wanneer je dat doet ben je belangrijk in Peru. Wij als nuchtere Hollanders hebben daar geen behoefte aan, maar om belangrijk te lijken vragen we toch om de nota. Wij als belangrijke mensen moeten ook eens naar huis en gaan op weg naar huis. Als zotte zatten, lopen we lachend naar huis en iedereen kijkt deze luidruchtige mensen na. Eenmaal thuis wordt de muziek aangezet, Shakira staat op en ook Rosita, Rosita danst Shakira na alsof het Shakira zelf is. Rosa had wat op lopen scheppen over ons en wij moesten de tango laten zien. Wij dansten de tango als de wereldkampioen zelf, in de woonkamer.... hihi. Als we toch bezig zijn laten we ook even een Engelse wals zien. Vanuit Nederland hebben wij een plasgootje meegenomen, je kent hem wel de plasgoot voor vrouwen. Ilja vertelt over een vrouw die aan het wandelen is en ineens moet plassen, ik doe de vrouw na en pak mijn plasgoot en vouw het pakketje uit. Eerst word het stil, ze hebben geen idee waar wij het over hebben of waar we naartoe gaan. Ineens worden de ogen groter en snappen de intentie van het verhaal, O's en A's en het lachen is weer begonnen. De muziek gaat weer aan en er word gedanst, wat hebben de Peruanen een gevoel voor ritme zeg. Deze bewegingen kennen wij niet in Europa, de heupen bewegen als jonge vrouwen. Dit zijn de latino's, zelf op de dans wedstrijd dansen de dames niet zo lenig zelfs pappie heeft het ritme goed te pakken. We hebben weer een reuze gezellige dag beleefd en ook deze dag vergeten we nooit meer.{jcomments on}

Ayacucho deel 2

Geschreven door Remco & Ilja

zondag 06 februari 2011 16:52 - Laatst aangepast woensdag 09 februari 2011 23:55
